సంజీవుని ఆర్మీ

అప్పుడే పాఠశాల ప్రాంగణంలో అడు గెట్టిన నాకు, చేతిలో సంచి పుచ్చుకుని స్కూలు గుమాస్తా సంజీవి ఎదురవటంతో నా హృదయం గంతులేసింది.

“చెక్కొచ్చిందా సంజీవీ?” అన్నాను.

“అవునండీ. ఇదిగో వెడుతున్నాను—క్యాష్ చేసుకురావడానికి” అంటూ వెళ్లాడు సంజీవి.

సాయంత్రం అయిదుగంటలవరకు సంజీవి రాక కోసం ఎదురుచూచిన ఉపాధ్యాయబృందం నిరాశ చెంది, ఏడుగంటల బస్సు కోసం చూడడం ప్రారంభించారు. కాని రెండో సారీ నిరాశే ఎదురైంది. తప్పకుండా మూడో బస్సుకు, అనగా రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు సంజీవి డబ్బు తెస్తాడన్న ఆశతో స్కూల్లోనే కూర్చున్నాం.

ప్రధానోపాధ్యాయులు పరంధామయ్య గారికి మెరుపు లాగా ఓ ఆలోచన తట్టింది.

“ఏమండీ యిలా మనం కాలయాపన చెయ్యడం దేనికి? ఎలాగూ సంజీవి ఎనిమిది

● ఆర్. వి. జి, కృష్ణమూర్తి

గంటలకొస్తాడు. అప్పుడు అక్విటెన్సు రిజిస్టరులో సంతకాలు పెట్టడం ప్రారంభిస్తే యింకా ఆలస్యమైపోతుంది. కాబట్టి యిప్పుడే ఆపని పూర్తిచేద్దాం” అన్నాడు. అందరూ “సరేనంటే సరే” అని ఆ కార్యంలో నిమగ్నులయ్యారు.

స్టాంపు అతికించి సంతకాలు పెట్టే కార్యక్రమం పూర్తయ్యే సరికి ఎనిమిది కింకా పావుగంట వుంది. అందరి మనస్సుల్లోనూ సంజీవి ప్రముఖ స్థానాన్ని ఆక్రమించుకుని “చూడండి ఓస్కూలుకు గుమాస్తా కూడా ఎంత ముఖ్యమైన వ్యక్తో” అంటున్నాడు.

* * *

అసలు సంజీవి రూపురేఖావిలాసాలు అందరికీ ఆసక్తి కలిగిస్తాయి. మనిషి అంత పొడుగూ కాదు-పొట్టీ కాదు. పీచు తీసివేసి జుట్టుమాత్రమే గల కొబ్బరికాయను, కాయ భాగాన్ని పైకి, జుట్టు భాగాన్ని క్రిందికి వచ్చేటు నిలబెట్టినట్టుంటుంది పిల్లి గడ్డంతో వున్న అతని ముఖాకృతి! ఇక అతని మీసం మూతితో ఏమాత్రం సంబంధం లేనట్టు పెరిగి వుంటుంది! గజిబిజిగా వుంగరాలు తిరిగి రెండు మూడు పిచ్చుకలు ఒకదానితో నొకటి సంబంధం లేకుండా కాపురాలు చేసుకోవచ్చు ననిపిస్తుంది సంజీవి క్రాపు.

సంజీవికి వున్న మూడు చొక్కాల్లోనూ అతుకులు లేనిది ఒక్కటి లేదు. “ఒకప్పుడు ఖాకీ యూనిఫారం ధరించిన యీ తనువు యీనాడు అతుకుల చొక్కా ధరిస్తోంది. ఓడలూ, బళ్లూ సామెత నా విషయంలో యథార్థం మూర్తిగారూ!” అన్నాడోసారి సంజీవి.

రెండవ ప్రపంచ సంగ్రామంలో సైనికుడుగా పనిచేసి, విదేశాలెన్నో చూచి అనుభవం గడించిన వ్యక్తినన్న ఘనత, ఆగ్రాలో రెండువందల యాభైమంది ఆంగ్లేయులచేత తాను పెరేడ్ చేయిస్తుంటే, ఆంగ సైనికాధికారులు తన శక్తిసామర్థ్యాలు చూచి విస్తుపోయి నిల్చున్న వైఖరి వర్ణన, రంగూన్‌లో తనను ప్రేమించి విఫలమనోరథయై, ఆత్మహత్యోద్యమాసక్తురాలైన ఓ ఆంగ్ల యువతిని తాను రక్షించి ఆమెభర్తకప్పగించిన వైనం-యిత్యాదులన్నీ సంజీవి సైనిక జీవితంలో మాయని మధురానుభూతులు.

ఆయా విషయాలు వర్ణించేప్పుడు సంజీవిలోని ఉత్సాహం, ఉద్రేకం. తన్మయత మరపురానివి. అవన్నీ నమ్మమని శ్రోతల్ని ఎప్పుడూ బలవంతపరచడు సంజీవి! చక్కగా పదినిముషాలసేపైనా నిలబడలేనంత కండపుష్టిగల సంజీవి వీరగాథలూ, ఎవరో ఒకర్ని త్వరగా వివాహమాడితే చాలన్న కక్కుర్తిగల యువతిగూడా మొదటి చూపులోనే తన వివాహవాంఛను చంపుకునేట్లు చేయగలఅందగాడు. సంజీవియొక్క ప్రేమకలాపాలన్నీ విన్నశ్రోతలు వాటిని ఎంతగా నమ్మాలని ప్రయత్నించినా మనస్సు ఎదురు తిరగక మానదు.

విదేశాలలో నెలకు ఏడువందలాయాభై

రూపాయలు జీతనం (సంజీవి చెప్పిన ప్రకారం) పొందుతూండిన సంజీవి, యిదివరకు ఓ స్కూలులో గుమాస్తాగా పనిచేయడమెలా సంభవించింది—అని ఎవరైనా ప్రశ్నిస్తే సంజీవి సమాధానమొక్కటే:—"ప్రభుత్వం నాకన్యాయం చేసింది" అని "ఎందుకలా చేసింది?" అని ఎవరూ మళ్ళీ ప్రశ్నించరు. ఓ వేళ ప్రశ్నించినా సంజీవి జవాబివ్వకుండా నిశ్శబ్దంగా వెళ్ళిపోతాడు.

"ప్రొద్దుట్నించీ ఎక్కడి కెళ్ళావ్? కనిపించనేలేదు," అన్నానో సాయంత్రం సంజీవినుద్దేశించి.

"మూర్తిగారూ! నిజమనుకోండి అబద్ధమనుకోండి ఇప్పటికి రోజూ ఇరవై మూడు ఆస్ప్రో బిళ్ళలు మింగావండి. హెవ్వీవర్క్ తల పగిలిపోతోంది" అన్నాడు. తల నొప్పితో బాధపడే ఒకానొక మనిషి ఒక్క రోజే ఇరవై మూడు ఆస్ప్రో మాత్రలు మింగడం నేను పుట్టి బుద్ధెరిగిన తర్వాత వినడం ఇదే మొదటిసారి! ఈ విషయాన్ని నే నెలా నమ్మగలను? అందుకే గాబోలు ముందే చెప్పాడు సంజీవి—అబద్ధమనుకున్నా పరవాలేదని.

"ఏం విశేషాలు సంజీవ?" అని ఎవరైనా పూసుపోక ప్రశ్నిస్తే ఎన్నో విశేషాలు చెప్పగల సామర్థ్యముంది అతగాడికి. మార్కెట్టులో వంకాయల వెల దగ్గరనుంచి రష్యావారి కృత్రిమ ఉపగ్రహం వరకూ ఏ విషయాన్ని గురించైనా 'నాకు తెలియదు' అని సంజీవి ఏనాడూ అనలేదు. పైగా, అన్ని విషయాలు తనకు తెలిసినంత క్షుణ్ణంగా మరెవరికీ తెలియదన్న అహంభావం కూడా ఉంది. ప్రతి విషయానికీ, ప్రతి సంఘటనకీ కొంచెం అతిశయోక్తి మిళాయించడం సంజీవి స్వభావం. ఉదాహరణకి—"మా ఆఖరి పిల్లాడికి ఏడాది లేదు—ఏడు ఇడ్లీలు ప్లేటులో పెట్టిస్తే విసిరి అవతలగొట్టి, డజనుకు ఒక్కటి తక్కువైనా అక్కర్లేదంటాడండి" అంటాడు సంజీవి. ఏడాది పిల్లాడికి ఏడు ఇడ్లీలు చాలకపోవడం, డజను యిడ్లీలు కావాలనడం అతని దృష్టిలో సహజమే! కాని ఆమాట చెప్పేటప్పుడు తనకి ఏడాది బిడ్డ ఒకడు వున్నాడా, లేడా అని ఆలోచించడు సంజీవి.

* * *

సంజీవి గురించిన ఆలోచనలు బుర్రనలుమూలలా ఆక్రమించుకొంటూండే సమయంలో ఎక్కడో బస్సు శబ్దం కనిపించింది. ఉపాధ్యాయులంతా రోడ్డువైపు వెళ్ళారు. కాసేపటికి అంతా దిగులుపడివచ్చేశారు.

సంజీవి రాలేదు! ఏమైనట్లు? ఎందుకు రాలేదు? ఇంతకు మునుపెన్నడూ రాలేదు. కొంత ఆలస్యంగా కడపటి బస్సుకైనా వచ్చేవాడు ఈ సారి అదీ లేదు!

* * *

సంజీవికి ఆస్తిపాస్తులేమీ లేవు. గంపెడు

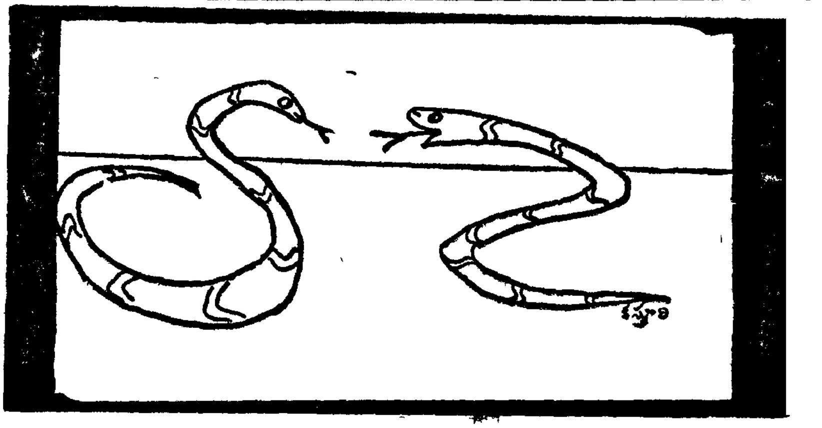

"ఇంకోచోటికి వెళ్ళిపోతున్నా. ఇక్కడ గాలి మొహం మొత్తేసింది"

బహుమతిపొందిన కార్టూన్: కస్తూరి విశ్వనాథ్, మద్రాసు.

సంసారాన్ని యీదుకురాలేక తలకుమించిన అప్పులు చేశాడు వూరంతా. పోన్లే అతనంటే చాలామందికి సదభిప్రాయం లేదు అప్పులు చెయ్యడంలోనూ, చేసిన అప్పులు తీర్చకపోవడంలోనూ సంజీవిని మించిన నేర్పుగల ఆ వూరి పొలిమేరలు యింతవరకూ త్రొక్కలేదు. అందువల్ల నే అతనికి సమాజం గౌరవస్థానాన్నివ్వలేదు. కాని అతనికి ఆవూళ్ళో గౌరవం లేదని సంజీవి ఎన్నడూ చింతించలేదు.

డబ్బుయావ లేని మానవుడు లేడు! కాని సంజీవి ధనావసరాన్ని చాలా తేలిగ్గా తీసుకుంటాడు. "నాకేమిటండీ కాశ్మీరు విషయంలో ఇండియాకూ, పాకిస్తానుకూ ఓ వేళ యుద్ధం జరగవచ్చునీ ఆ యుద్ధంలో చేరడానికి నన్ను సిద్ధంగా వుండమనీ, నెలకు రెండు వందలాయాభై యిస్తామని నిన్న టెదివం రక్షణశాఖనుంచి ఓ వుత్తరం వచ్చిందిమూర్తిగారూ!" అన్నాడు ఒకసారి సంజీవి.

నాకు ఆశ్చర్యమేసింది. "నిజమా. సంజీవీ! కంగ్రాచ్యులేషన్సు" అన్నారు.

"కాని—నేను రాసేశాను. పూర్వం నెలకు ఏడువందలాయాభై యిచ్చేవారు. ఇప్పుడూ అదే గ్రేడ్‌లో వుంచితే వస్తాను. లేకుంటే నాకవసరం లేదు అని..." అన్నాడు సంజీవి.

ఓ వైపు పుట్టెడు అప్పుల్లో మునిగిపోతూ, పెళ్ళాం బిడ్డలకు భుక్తికి కూడా కరువైపోయి బాధపడే సంజీవేనా మాట్లాడేది అనిపించింది. లేక ఏదైనా దయ్యం గియ్యం ప్రవేశించి యితని చేత యీ విధంగా పలికిస్తుందా అని కూడా అనిపించింది. నిజం తెలుసుకుందామని "ఏదీ—రక్షణశాఖనుంచి వచ్చిన ఉత్తరం చూపు" అన్నాను. లాల్చీ రెండు జేబులూ గాలించుకుని కంగారుగా "సారీ—మరచానండీ ఎక్కడ పెట్టానో ఏమో... పోతేపోనీ—ఒకటైతేగదూ" అంటూ లేచాడు సంజీవి.

* * *

హరికేన్ లాంతర్ల వెలుగున అందరూ ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నారు. తెలుగుపండితుడు శాస్త్రిగారికి ఏదో ఆలోచన తట్టినట్టుంది. అతని మిత్రుడు జానకిరామయ్యని దూరంగా పిల్చుకెళ్ళి చెవులో వూదాడు.

శాస్త్రిగారూ, జానకిరామయ్యగారూ కలిశారంటే మందేమంటకు వాయునవ్వుతోడైనట్టే!

శాస్త్రిగారు ప్రారంభించారు—"ఇంకేం సంజీవుండే డబ్బు మాటతో చెక్కేశాడు! మనకు దొరుకుతాడూ యికనీ వూరంతా అప్పులయితే"

జానకిరామయ్య "తం దా న తా న" అన్నాడు.

ఆలోచనలతో సతమతమౌతున్న ప్రధానోపాధ్యాయులు వాళ్ళమాటలు వినలేక దూరంగా వెళ్ళి కూర్చున్నారు.

ఉపాధ్యాయులకందరికీ "నిజంగా సంజీవి పరారైవుండొచ్చు" అనిపించింది.

సంజీవి పరిస్థితి ఆవూళ్ళో అలాగే వుంది. అప్పులవాళ్ళబాధ పడేకంటే అవిధంగా పలాయనం చిత్తగించడమే ప్రాణానికి సుఖం, మనస్సుకి హాయి!

డబ్బుతో పరారైపోయాడన్న వార్త అందరి హృదయాల్లోను ధ్రువపడ్డంతో శాస్త్రి మరో విషయం బయటపెట్టాడు.

"ఏమండోయ్ ఇక మనం ఈ నెల జీతాలకి కూడా తిలోదకాలిచ్చుకోవల్సిందేనండోయ్. ముందే జీతాలు పుచ్చుకున్నట్లు స్టాంపువేసి సంతకాలు చేశాంగా!" అన్నారు.

నెలజీతం వదలుకోవాలన్న బాధ రాగానే నా ప్రక్కనే కూర్చున్న డ్రాయింగు మేష్టారు ముకుందరావు కళ్ళ

★ సంజీవకుని అంకె ★

లోని నీటితెర ఆ గుడ్డి వెలుగులోనే తళుక్కుమనిపించింది. ఆకలితో అలమటించే భార్యాబిడ్డలు మనసులో మెదిలుంటారు గాబోలు!

శాస్త్రిగారి తొందరపాటు ఎందరి హృదయాలను కలచివేస్తోందో. ఆయన్ని వారిద్దామని ప్రయత్నించాను. కాని శాస్త్రిగారి ముందు నేను మాట్లాడ్డం అంతమంచిది గాదు. శాస్త్రిగారు తనమాట సాగించుకుపోయారు. ఎంత నీచానికైనా పాలుపడే వ్యక్తి!

AM-677

అమృతాంజనము

నొప్పులతో కూడిన వ్యాధులు
ముదరకముందే కుదురుతాయి

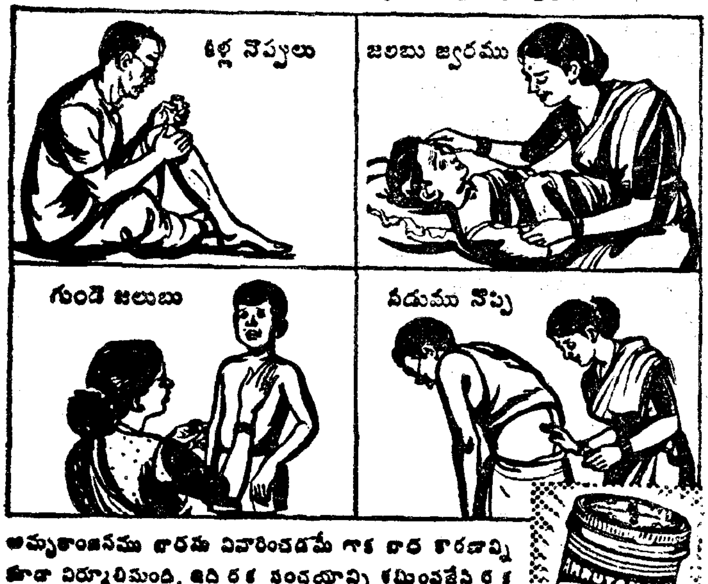

అమృతాంజనము బాధను నివారించడమే గాక బాధ కారణాన్ని కూడా నిర్మూలిస్తుంది, ఇది రక్త సంచయాన్ని కరిగింపజేసి రక్త ప్రవాహాన్ని క్రమపరచుటకు ఉపకరించును,
ప్రతిసారి దీనిని అతి కొంచెమే ఉపయోగించవలసి ఉండడంచేత ఒక డబ్బా నెలలతరబడి వస్తుంది

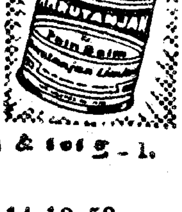

అమృతాంజన్ లిమిటెడ్, మద్రాసు-4, బొంబాయి-1 కలకత్తా-1.

సంజీవి పరారీవార్త ప్రధానోపాధ్యాయులను పూర్తిగా కలచివేసింది. వారికిగూడా సంజీవి అన్నివిధాలా పరారీగాడిగా వ్యక్తమైనట్లనిపించింది. గోడలకున్న చెవులు చేరవేశాయి కాబోలు, అర్ధగంటలో వూళ్ళో నలుగురికీ యీ విషయం తెలిసిపోయి పరామర్శ చేసేందుకు వచ్చి, ఎదుటలేని సంజీవిని చెడామడా నాలుగు తిట్టి, క్రింద వుమిసి వెళ్ళారు.

వీళ్ళంతే, ఆఖరికి పరంధామయ్యగారు గూడా, సంజీవి డబ్బుతో మాయమైనాడని ధ్రువపరిచేందుకు పోయిన నెలలో జరిగిన ఒక సంఘటన అందరి హృదయ ఫలకాల మీదనుంచి యింకా చెరిగిపోలేదు.

ఇలాగే పోయిన నెలగూడా చిత్తూరులో చెక్కు మార్చేందుకు వెళ్ళిన సంజీవి సాయంత్రం మొదటి బస్సులోనూ, రెండో బస్సులోనూ తిరిగి రాలేదు. అలవాటు ప్రకారం కాచుకూర్చున్న ఉపాధ్యాయులు ఆఖరి బస్సు వచ్చేవరకూ బస్సుస్టాండువద్దనే ఆగిపోయారు.

బస్సు రావడంతోనే చుట్టూ మూగిన ఉపాధ్యాయులు డబ్బు సంచీతో దిగిన సంజీవిని చూడ్డంతోనే అంతసేపు వారి నిరీక్షణ వ్యర్థం కాలేదుగదా అని పొంగిపోయారు.

"ఇంత ఆలస్యమేం సంజీవీ" అని ప్రధానోపాధ్యాయులు ప్రశ్నించినా, గ్లాసుడు చల్లటినీళ్ళు గొంతులో పోసుకొందే మాట్లాడలేదు.

"ఏం లేదు సార్, ఈరోజు నేను జైలు కెళ్ళాలిసింది" అన్నాడు తాపీగా సంజీవి.

కారణంకోసం అందరూ అతనివైపే చూస్తున్నారు. మరో గ్లాసు మంచినీళ్ళు తెమ్మన్నాడు బంట్రోతుని. అంతవరకూ చెప్పలేదు. ఆ రాత్రిసమయాన గుడ్డి వెలుతురులో సంజీవి జైలుకెళ్ళాలిసిన పరిస్థితి ఎలా సంభవించిందో - అలాంటి ఆపదనుంచి ఎలా బైటపడగలిగాడో, తెలుసుకోవాలన్న ఉత్కంఠ ప్రతివ్యక్తికీ అతిశయించిపోయింది. బంట్రోతు మంచినీళ్ళు తేవడానికీ, తెచ్చిననీళ్లను తాను పుచ్చుకోడానికీ, ఆపైన త్రాగడానికీ పట్టే ప్రతి సెకండూ ఉత్కంఠను రెట్టింపుచేస్తున్నాయి.

"ఒరి వీడితస్సదియ్యా! చంపేస్తున్నాడే, వెధవ సస్పెన్సుతో" అనిపించింది నాకు.

మళ్ళీ హెడ్‌మాస్టరుగారే అడిగారు: "ఏమిటి కారణం సంజీవీ?"

"డబ్బుతీసుకుని, లెక్క చూచుకుని సంచీలో వేసుకున్నాను. కట్టుకున్న ధోవతి కొంచెం వూడింది. దాన్ని సరిచేసుకుందామని ఎదుట స్టూలుమీద సంచిపెట్టి క్రిందికి అలా వంగేను సార్... అంతే! తలెత్తేసరికి సంచీ లేదు. అంతా ఒక్కొక్క సెకండు... వెనక్కి చూచాను. ఇద్దరు

(61-వ పేజీ చూడండి)

★ సంజీవకుని అంకె ★

(10 వ పేజీ తరువాయి)

సబిన్‌స్పెక్టర్లున్నారు అక్కడే. "మూయండి సార్, తలుపులు మూయండి... చోరీ-చోరీ" అని అరిచాను. స్టేట్ బ్యాంకి నా అరుపులతో దద్దరిల్లిపోయింది. తలుపులు మూశారు. అందర్నీ వెదకడం ప్రారంభించారు. సీట్ వేపంలోవున్న ఒక్క వ్యక్తి దగ్గర నా సంచీ యిలాంటిదే మరొకటీ గూడా దొరికాయి సార్! సబిన్‌స్పెక్టర్లు స్టేషన్‌కు వచ్చి రిపోర్టివ్వమన్నారు. కాని నేను "అయ్యా! మా టీచర్లంతా బీదవాళ్ళు. మీతో వ్యవహారం ఒకనాటితో తెగది గాదు. నన్ను వదిలెయ్యండి బాబో" అని కాళ్ళూ, వేళ్ళూ పట్టుకు బ్రతిమాలి, బంగ పడి వచ్చేటప్పటికి యింత లేటయింది సార్" అన్నాడు.

"అందరూ సంజీవిని ఎంతో మెచ్చుకుని "సభాష్ సంజీవి" అన్నారు భుజంతడుతూ.

కాని యిప్పుడు ఆ సంఘటన జ్ఞప్తికి వచ్చేసరికి, యీరోజు పారిపోవడానికి అది పునాదిలాంటిదేమో నని భావించారు. శాస్త్రిగారూ, తదితరులూ - అందరూ "సంజీవి యిక మనకు కనిపించడు" అని నిశ్చయించుకున్నారు.

* * *

దూరాన ఎక్కడో మోటారుశబ్దం వినిపించింది. సాధారణంగా ఆ వూరికి మోటారు సైకిల్ మీద వచ్చేవారు ఒక్క సబిన్‌స్పెక్టరు మాత్రమే! ఆతనితో పరుగెత్తారు హెడ్మాస్టరుగారు ఆ వైపుకు.

దొంగసారా కాచేవాళ్ళ కోసం పోతూన్న సబిన్‌స్పెక్టరు ఆగి హెడ్‌మాస్టరుగారు చెప్పిందంతా సాంతం విని "రేపు పదిగంటలలోగా రాకపోతే రిపోర్టివ్వండి. ఇప్పుడేమీ అక్కర్లేదు," అన్నాడు. తను చదువుకునే రోజుల్లో కొన్నాళ్ళు మోటార్ సైకిల్ నడపడం నేర్చుకున్న గోపాలరావుగారు నీళ్ళు నములుతూ "పోనీ—మీ సైకిలన్నా యిస్తే చిత్తూరుకెళ్ళి వెతికివస్తా," అన్నాడు.

"సారీ. ఇదిలేకుంటే నా కొక్క క్షణం గడవదు. బహుశా మీ చెక్కు మారలేదేమో! అతనికి బస్సు దొరకలేదేమో! ఏ విషయానికీ రేపటిదాకా ఆగండి," అంటూ వెళ్ళిపోయాడు సబ్ ఇన్‌స్పెక్టరు. సబిన్‌స్పెక్టరు మాటలు ఎవరికీ రుచించలేదు. గోపాలరావు చెప్పిందీ సబబేననిపించింది శాస్త్రిగారికి. ఎలాగైనా అందరు మేష్టార్లూ ఆ అర్ధరాత్రి చిత్తూరు వీధుల్లో గాలించి తెల్లవారేసరికి సంజీవిని పోలీసుల కప్పజెప్పాలన్న నిశ్చయానికొచ్చారు.

మరి వెళ్ళడం ఎలా?

ఇరవై రెండుమైళ్ళు ప్రయాణం అంటే మాటలుగాదు. అదం లారీలూ, గీరీలూ ఎక్కువగా తిరిగే రోడ్డుకూడా కాదు మరి!

అలోకే గురవయ్యశ్రేష్ఠి కుటుంబాన్ని తిరుపతినుంచి తీసుకువచ్చిన 'వ్యాన్' గురుకొచ్చింది శాస్త్రిగారికి. తక్షణం వ్యాన్ డ్రైవర్ను నిద్రలేపారు.

'ఎందరు' అన్నాడు డ్రైవరు.

'ఇరవైమంది'

'ముప్ఫయిరూపాయలు ఇవ్వండి. అంతకు దమ్మిడీ తగ్గినా ఈ అర్ధరాత్రి బండి కదిలించను' అన్నాడు.

ఒక్కనెల చెమటోడ్చి పనిచేసిన ఫలితాన్ని దక్కించుకునేందుకు, యిందరి డబ్బును మూటగట్టుకొని వెడుతోన్న పచ్చి మోసగాడ్ని పట్టి బంధించి ప్రభుత్వానికప్పగించేందుకు, ఆ నడిరేయి ఒక్కొకరు రూపాయిన్నర వెచ్చించడం ఎక్కువేం కాకపోయినా, ఇప్పుడు పెట్టుబడి పెట్టగల వ్యక్తి ఎవరా అన్న సంశయం అందరికీ పట్టుకుంది.

'నువ్వంటే నువ్వు' అనుకున్నారందరూ.

మళ్ళీ రోడ్డుమీద ఏదో లారీ వస్తూన్న శబ్దమైంది. ఇక ఈ వ్యాన్‌తో అవసరంలేదు. బస్సుచార్జితో లారీలోనే వెళ్ళవచ్చు అనుకున్నారు. తీరా లారీ దగ్గరకొచ్చిన తర్వాత అది చిత్తూరు నుంచి వచ్చే లారీ అని తేలి, నిరాశతో తలా ఓ నిట్టూర్పు వదిలేశారు.

అలా నిట్టూర్పు ఎందుకు వదిలారు అంటే అప్పటికి సంజీవిని పట్టి పోలీసుల కప్పగించాలన్న బలీయమైన కోరిక బహుశా ఈ లారీలోనే సంజీవి దిగవచ్చుగదా అన్న ఆశకి అడుగున పడిపోయింది.

క్షణంలో లారీ ఆగడం, ఆ లారీలోంచి ఎర్రగా దుమ్ముకొట్టుకొని చేతిలో ఓ సంచీ పట్టుకుని ఓ వ్యక్తి దిగడం జరిగిపోయింది.

ఏదో ఊరినుంచి తండ్రి తిరిగి రాగానే పిల్లలు చుట్టూ చేరినట్టు మూగారు సంజీవి చుట్టూ వుపాధ్యాయు లందరూ.

కొన్ని గంటలకాలంలో సాటిమానవుని మంచిచెడ్డల్ని ఏమాత్రం లెక్కించకుండా అతని జీవితానికి మచ్చతెచ్చేటట్లు దుమారం లేపిన వాళ్ళకి విధించవలసినశిక్ష ఎంత కఠినతరంగా వుండాలో నాతలోచన కందలేదా సమయంలో.

సంజీవి చెప్పాడు: "ఇంతకు మునుపులా కాకుండా హెడ్‌మాస్టరుగారి సంతకం చెక్కులో మరోచోట గూడా వుండాలట. ఆమాట చెప్పేందుకు సాయంత్రం ఆరుగంటలకి గాని తీరికదొరక లేదు ఆవుద్యోగికి. బస్సులన్నీ వెళ్ళిపోగా చచ్చీచెడి యీ లారీలో వస్తున్నాను. ఎవరైనా చార్జిడబ్బులు ఆడ్రైవరుకిచ్చేయండి" అన్నాడు రొప్పుతూ, సంజీవి.

ఉపాధ్యాయులంతా వెళ్ళిపోయారు. ఆఖరుకి నేనూ, సంజీవి మిగిలాం రోడ్డుమీద. జాలిగా చూచాను అతనివంక. "ఏం చేయమంటారు మాష్టారుగారూ! నేను ఖర్చులేకప్పుడు ఒక్కరూపాయకంటే ఎక్కువ లేదు నా వద్ద. ముప్పావలా బస్సుచార్జీ కపోతే మిగతా చిల్లరా కాఫీకి సిగరెట్లకూ చాలనుకున్నాను. తిరిగి వచ్చేప్పుడు ఎటూ డబ్బు వుంటుందికదా అనుకున్నాను. చెక్కు క్యాష్ గాకపోయె! బస్సుచార్జీ లేదు. ఏ బస్సువాళ్ళూ అక్కడికి చేరినతర్వాత డబ్బిస్తానంటే ఒప్పుకోక పోయిరి. ఎలాగో యీ లారీవాడంగీకరించాడు కొండి" అంటూ పెద్దపెద్ద అంగలేసుకుంటూ చీకటిలో అదృశ్యమైపోతూన్న సంజీవిని చూస్తుంటే, తోటిమానవులపై ఏవేవో ఆలోచనలు నామస్తిష్కంలో ముసురుకున్నాయి. ★

అసాధారణ చికిత్స

మా చికిత్స పొందినవారిలో ఒకరు యిలా వ్రాస్తున్నారు:—

ఇందు ఆసక్తిగలవారందరికి.—

'అశోక్ స్కిన్ క్లినిక్' వారు తమ వద్దకు వచ్చిన రోగులపియెడ మై చాలా శ్రద్ధాసక్తులు తీసకొని, 'కుష్టు మచ్చలకు' ఆధునిక చికిత్స చేయుచున్నారని తెలుపుటకు నేను మిక్కిలి సంతసిస్తున్నాను.

ఈ వ్యాధిగ్రస్తులు ఈక్లినిక్ వదకువెళ్ళిన తప్పక సంతృప్తి చెందగలరనియు, వీరి అద్భుత చికిత్సావిధానముద్వార లాభము పొంది, అచిర కాలములోనే ఆరోగ్యవంతులు కాగలరనియు నేను నమ్మకంగా చెప్పగలను." రాఘవన్.

వివరములకు రు. 1/- M. O. చేయండి.

ASHOK SKIN CLINIC

1/200 Mint Street Madras-1.